

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antonii Svcqvet E Societate Iesv Via Vitæ Æternæ

Sucquet, Antoine

Antverpiae, 1630

Cap. 16. de contemplatione

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54856](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54856)

CAPVT XVI.

Dialogus de Contemplatione.

DESIDERIVS. Complura de meditatione jam pertractata sunt, nunquid etiam liceret de contemplatione paulum differere?

ASCETA. Quod ex variorum lectione didici, sine invidia communicabo, ac perstringam: quid enim opus pluribus? habes fontes, D. Bonaventuram, utrumque Dionysium, Gersonem, & eximios viros, P. Paz, P. de Puente, P. Ariam, & alios; habes heroinam illam B. Teresam. Itaque breuiter accipe quod flagitas. Observa autem Primò, vitæ spiritualis, & omnium præceptorum ac consiliorum finem esse, voluntatis ac intellectus, & potentiarum animæ nostræ cum Deo unionem (ad hoc mortificatio instituitur, per orationem & meditationem anima elevatur, & contemplatione suspenditur) id est, ut diligatur Deus ex toto corde, ex tota anima, ex totis viribus nostris. Vt autem id fiat, supra terrena, supra se eleuari mens debet, quod fit per meditationem; sed perfectius per contemplationem, quæ uti clarius Deus & divina videntur, ita ardentius amantur.

DESIDERIVS. Quomodo verò differt à meditatione contemplatio?

ASCETA. Meditatio, ut Augustinus, est occultæ veritatis investigatio. Etenim illa per varios discursus intellectus, & ratiocinationis quærit æternam Veritatem, quam amplectatur & amet. Contemplatio verò est, ut idem Augustin. perspicuæ veritatis jucunda admiratio, vel, ut Richardus, perspicax & liber animi conuiuius, usquequaque diffusus; quando scilicet jam discursu veritas per meditationem inventa, & oculis quasi subiecta est: sicut si vinum in uva consideratum, deinde ex uva

*Finis vitæ
spirituales
charitas.*

*Oratione
mens elevatur,*

*Aug. lib. de
Spiritu &
anima.*

*Lib. de con-
templat.
Quid con-
templatio.*

expre
Puen
D.
clarat
fide
mod
confi
spoli
est, f
dine
tem.
ferat
nūs
tudo
eam
tion
A
ne,
ctus
ven
verò
con
cus
scip
nat
ctu
me
mu
not
tari
rha
fin
cit
de
de
de

expressum in vitro degustaretur, ut eleganter P. de Puente.

DESIDERIVS. Audivi aliquando eam simili hoc de- *Earum di-*
clarari, & perinde esse, ac si sit imago aliqua, ut eam cō- *versitas si-*
siderem, mihi proposita: duobus enim id posse fieri *mili explicat*
modis. Prior est, si singulas ejus partes intentis oculis *itur.*
considerem, & examinem umbrarum & colorum di-
spositionem, vivacitatem, proportionem, &c. Posterior
est, si perspectâ imaginis hujus excellentiâ & pulcritu-
dine, oculos in eam defixos teneam, propter volupta-
tem, quam ex illa percipio; & magno amore in illam
ferar; eoque majore, quo clarius eam intueor, quo mi-
nus affectu rei alterius distrahor. unde sequatur sollici-
tudo eam conservandi, & zelus quidvis potiùs, quàm
eam perdendi. Prior modus similis esse dicitur medita-
tioni, posterior contemplationi.

ASCETA. Aptum est simile: nam in contemplatio-
ne, anima in tranquillâ ac simplici operatione intelle-
ctus, gaudet de veritate laboriosè per meditationē in-
ventâ, vel per fidei lumen nobis manifestata. Nōne
verò multò suaviùs & faciliùs is qui videt, res easdem
contemplatur, & earum præsentâ afficitur, quàm cæ- *Simile caci.*
cus quispiam, etiam si Philosophicis & Theologicis di-
sciplinis instructus, de iisdem optimè differere, atque
naturas explicare possit: sic etiam longè faciliùs & fru-
ctuosius circa eandem rē versatur contemplatio, quàm
meditatio; quia unico intuitu contemplans, postquâ
multa audit & intellexit, ut Regina Saba considerat
nostri Salomonis in gubernatione universi, v. g. prudē-
tiam: vel cum D. Bernardo, facit sibi fasciculum myr-
thæ ex omnibus doloribus Domini sui. ac postquam
singula consideravit & quæsit, vulneratus amore, di-
cit, Inveni quem diligit anima mea: & absque labore *Simile avis.*
defixus hæret, velut avis post varios gyros, & sursum ac
deorsum volatus, se in aëre librat, humanaque omnia
despiciat. Perspicuè hæc descripsisse R. P. Paz videtur,
dicens:

*Quid est
contemplatio.*

dicens: Contemplatio est liber, perspicax & certus intuitus Dei, ac rerum caelestium admirationem inferens, in amore desinens, atque ex amore procedens. Ille enim est principium, & finis, ut diligamus omne & solum bonum nostrum Deum, & Dominum IESUM Christum Filium eius: Finis enim legis & omnis contemplationis est dilectio. Neque enim, ut ait Dionysius Carthusianus, contemplatio induit nomen contemplativæ vitæ, nisi in quantum est actus à voluntate per charitatem formatus, & per dilectionem ultimo finis meritorie delectabiliterque unitus: machina quippe mentis est, vis amoris; quæ dum hanc à mundo extrahit, ut Gregorius, in alta sustollit.

*Amor est
mentis ma-
china.
Gregor.*

*Intellectus
est oculus.*

DESIDERIVS. Estne contemplatio ergo actus intellectus, cum dicatur esse intuitus, & spiritualis quædam visio, seu aspectus veritati fidei innixus?

*Cooperatio
est necessaria*

ASCETA. Omnino: sicut enim oculo corporeo corporea homo speculatur; sic intellectu mentis oculo caelestia, & super omnia, Deum contemplatur; estque contemplatio vitalis actio, & voluntaria, ac proinde nostra, divinâ gratiâ cooperante. nisi enim esset actio nostra, quomodo esset meritoria? Qui enim, ait rectè August. fecit te sine te, non salvabit te sine te.

*Dionys. cap.
2. de divin.
nomin.*

DESIDERIVS. Vnde ergo contemplatio aliquando vocatur passio? & Dionysius dicit de sancto Hierotheo, eum divina pati solitum?

*Vnde voce-
tur contem-
platio passio.*

ASCETA. Dicitur passio, cum est perfecta, humano loquendi more. Primò, quia absque labore animam videt & amat dum contemplatur; Secundò, quia supra vires naturæ est perfecta illi contemplatio, & gratiâ sapientiæ Dei donum, atque supernaturale. Trahit enim Dominus animam post se; sed tamen voluntate ac intellectu, sequitur illa, & currit in odorem unguentorum ejus. Contemplatio enim, ut ait Bernard, fit ex condescensione Dei ad humanam naturam per gratiam, & exaltationem humanæ naturæ ad ipsum Verbum

*Contempla-
tio quomodo
fiat.*

hum per amorem. Nemo autem diligere potest, nemo sequi aliquem, nisi eum noverit, & videat. ignoti enim nulla cupido. Si ergo contemplatur quis; elevatur mens ejus in Deum, & eundem unum libero intuitu videt; & amore suo, ut pondere, fertur in eum, atque ut in centro & termino conquiescit. Primò itaque elevatur mens in Deum, & ascendit cum Moysè in montem. Secundò, quasi suspensa est secundùm voluntatem & intellectum, ita ut nihil aliud cogitet & velit, quàm Deum; & duobus his brachiis eum complectatur, ut dicat, Inveni eum, nec dimittam. Sed necesse est, Tertio, imaginationem etiam suspēdit, ut distractio vitetur. Quarto, aliquando sensus externi ita alligātur, ut præsentia non advertantur, & mentem nequeant perturbare. Denique etiam corpus in Sanctis attollitur. Post suspensionem, & attentam illam considerationem, admiratio sequitur, & denique dulcedo. Nota autem ordinariam nostram contemplationem, ut Gregor. esse brevem, & instar saltus locustarum, quæ evolant, & mox in terram relabuntur, aut piscium qui exsiliunt, sed mox in aquam demerguntur: sic nos si Dei gratiā mentem paulum attollimus, mox ad meditationes redire cogimur.

*Gradius ad
contempla-
tionem.*

*Greg. lib. 34.
Moralium.*

DESIDERIVS. Jam video, cur contemplatio dicatur requies.

ASCETA. Est verè, & complementum desideriorum, perfectio virtutum, præmium abnegationis, finis orationis, & ad assequendam mentis puritatem instrumentum efficacissimū: est beatitudo hujus vitæ, atq; ita appellatur: & quemadmodum ea quæ æterna est, in visione Dei, & amore; ita etiam hæc in utroque suo modo consistit. Viatorum tamen imperfecta est, quæ invisibilis Deus præsentiam suam sentire facit, mirâ ac suavi in animâ operatione; colligitque omnes ejus affectus in se unum, & ad jucundam quietem perducit.

*Contempla-
tionis bonit.*

DESIDERIVS. Quem conatū ad hanc adhibere debeo?

beo?

beo? audio enim tam multa de contemplatione, tam magnificè quosdam se jactare.

ASCETA. Non ita solent Sancti, sed quicquid erat hujusmodi occultabant. Dispone te ad eam, sed te indignum eâ arbitrare: humilitatem, obedientiam ac resignationem perfectam assiduè exerce, & roga instanter, ut si sit pro majori Dei gloriâ, eam ipse tibi concedat, adhibito tamen conatu aliquo, exemplo Sanctorum, reliquum verò divinæ providentiæ committe. Non enim omnes, ut Gregor ait, ad eam vocati, neq; ad eam idonei, ut sunt naturaliter inquieti, etsi Deus naturam corrigere possit & perficere. Præstans enim, nec omnibus commune Dei donum est; atque, ut August. una & sola est contemplatio, cui meritò omnia justificationi merita, univèrsa virtutum studia postponuntur: comparatq; eam auro & gemmis; quia ad charitatem in qua perfectio est, maximè accommodata.

DESIDERIVS. Non igitur suades, ut aspirem?

ASCETA. Suadeo: sed eâ, quâ te Dominus, per obedientiam, ducet viâ, & virtutum quas supra dixi, sedulo exercitio. Neque unam solùm esse viam ad illam noveris, nemo enim ab eâ excluditur: imò simplices aptiores, ut cum illis sermocinetur Dominus. Prima via est, quâ quis abnegat amorem sui, & superbiam, & terrenorum affectum. In malevolam enim animâ, non introibit sapientia. utque corpus quod corrumpitur aggravat animam, & terrena cogitatio deprimit sensû multa cogitantem: ita nihil magis contemplationis flammam impedit, ac sumus terrenorum affectum velut exhalationû nebula, vel pondus amoris rei creatæ, quo deorsum anima trahitur. Non invenitur sapientia in terra suaviter viventium absque mortificatione; abyssus dicit, Non est in me; & mare, id est occupati hominis cor, loquitur, Non est mecum: abscondita est ab oculis viventium carnaliter, & volucres cæli, id est arrogantes, latet.

*August. ser.
de temp. 43.*

*Abnegatio
via ad per-
fectionem.
Rom. 12.*

*Affectus er-
ga terrena
impedit.*

Job, 28.

Dest.

DESIDERIVS. O quis dabit mihi pernas, quas optabat David, sicut columbæ, & volabo & requiescā! quomodo perveniam ad quietem quam ita deprædicās.

ASCETA. Per studium, ut Richardus, operis, per studium meditationis, per studium orationis, seu petitionis. Pete frequenter, non autem coneris, ut quidam, indifcretè & arroganter, sed dispone te humiliter per alia virtutum & meditationum ac orationum pia exercitia. Per studium ergo operis, maximè mortificationis, & exercitationis virtutum, observationis tui instituti, ad contemplationem perge. Priùs enim mens ab appetitu gloriæ temporalis, atque ab omni carnalis concupiscentiæ delectatione tergenda est, ut D. Gregorius, & tunc ad contemplationis aciem dirigenda. Hinc est, quòd in vitis SS. Patrum & monitis, creberrima mentio, monita ac præcepta de virtutibus reperiuntur; rara omnino, etiam à summis contemplativis, de contemplatione profecta sunt; sed humilitatem, obedientiam, resignationem, munditiam cordis, commendabant. Beati enim mundo corde, quoniam ipsi Deum, hîc, suo modo, per speculum in ænigmate; & in æternum facie ad faciem, videbunt. Maximè dixi superbiam mortificandam; sola enim oratio humiliantis se penetrat cælos. Et pro signo contemplativi habe à D. Bonaventura, obedientiam, humilitatem, alios non judicare, non se præferre; qui verè enim contemplativi, sunt humillimi, norunt sæpè eos qui Martham agunt, Deo gratiores esse, quàm qui Mariam, etsi hæc per se optimam partem elegerit. Si humilis ergo fueris, & mortificatus, si non impedit sensus egens (ut in ægro) cura pungens, vel culpa mordens, vel irruentium phantasmata cogitationum animam tuam non avocent, introducet te Rex in cubiculum suum.

DESIDERIVS. Sed quæ exercitia ad contemplationem juvant ac disponunt, post mortificationem ac devotam orationem.

PPP

ASCETA;

*Richard. 3us
Benjamin
P. 1. c. 79.*

*6. Moral.
Cur rarus sit
SS. Patribus
de contem-
platione ser-
mo.*

Matth. 5.

*Superbia
maximè stu-
dienda.*

*Signa con-
templativi.*

*Bern. serm.
23. in Cant.*

Sedere ad pedes Iesu quid profici.

ASCETA. Sedere quietè ad pedes Christi, cum Mariâ, illum intueri, meditari, & crucifixum contemplari. Recordaris quem librum S. Bonaventura D. Thomæ ostenderit? Crucifixus is erat, quem contemplabatur ac lacrymis rigabat. Sanè Christus IESVS, & vita eius, ostium est; ipse via, veritas & vita.

*LUCIA.
Cantic. 2.*

DESIDERIVS. Sed videntur mihi plerique studiosi contemplationis, mox aliis ommissis ad perfectionum divinarum considerationem provolare.

ASCETA. Planè ita accidit, maximè ferè in imperitiis & arrogantibus. Sedere eos expediret primò in novissimo, donec audirent, Amice, ascende superiùs: donec illud, Surge, propera, amica mea, columba mea, & veni. Jam enim hiems transijt, vitiorum scilicet; & imber abijt, irruentium phantasmatum; flores virtutum appaerunt in terrâ nostrâ. Valde tamè utile imprimis Dei præsentiam (cùm præcipuus contemplationis actus sit Dei visio, prout ubiq; præsens est) & divinas perfectiones meditari; imò in singulis meditationibus ad eas digredi, & ascendere: item, beneficia Dei sæpè grato animo revolvere, & ex creaturarum rerum contemplatione ascendere ad Creatorem; maximè tamen, ut dixi, ex meditatione humanitatis Christi, B. Virginis, & Sanctorum. Attende autem de perfectionibus divinis, duobus modis posse institui meditationem.

Perfectiones divina etiam sunt meditanda.

Item Dei beneficia.

Meditandi de perfectionibus divinis duplex modus.

Primus per affirmationes.

Primus est, per affirmationes, affirmâdo de Deo perfectiones. Est enim Omnipotens, Sapiens, Justus, Bonus, Creator, Gubernator, Protector, Pater, Magister, Medicus, Salvator; & quidquid præstantissimo patri & protectori tribui potest, huic meritò, & infinites amplius tribuendum. Et hic modus pingendi arti similis, quâ semper aliquid additur, ne que satis addi potest. Sic dicitur æternus Deus, cujus æternitas, etiam si affidè addat cogitatione centenis sæculis millena; adhuc longè omne spatium cogitabile superabit.

Secundus modus est, per negationes, quo visis perfe-

ctio-

tionibus creaturarum, easdem negamus de Deo, quia in creatis omnibus limitatae sunt, & imperfectionibus permixtae v.g. dicimus non esse lucē, candorē, pulcritudinem, jucunditatem; sed quid his infinities excellentius in se omnino eminenter continere, & infinitū, immensum, incomprehensibilem, ineffabilem esse. Sic ait S. Bonavent. l. de parvo bono p. 3. Dicitur, Deus non est quid sensibile, sed super sensibile; nec imaginabile, sed super imaginabile; nec intelligibile, sed super intelligibile; nec existens hoc vel illud, sed super omne ens. Hic modus eminentior est, & sculpendi arti assimilatur, quā rejicitur aliquid, non additur. Hæc verò quæ dicta sunt, ferè ad intellectum pertinent, & considerationē. Sed voluntatis longè potiores sunt partes. Illa enim cū in Deo omnia infinita sint, nihilque in rebus humanis quod ei valeat comparari; optat infinitè cum amare, & humana omnia nihil æstimat, & ut stercorea arbitratur. Et ad hoc contemplatio dirigitur, ut anima Deo charitate uniatur, & ab omni inordinato creaturæ affectu abstrahatur. Varij autem sunt actus illius. Primus est: quo Deo suas perfectiones illas quas habet, gratularis, ex amore ardenri, & gaudes; adeo ut si quæ illi deesset, & in tuâ foret manu, ei liberalissimè illā tribueres. Secundus, quo eas supra omnia æstimas, præ Deo omnia despicias, omnibusque, & tibi ipsi renuntias, ut uno illo fruaris, ut uni illi placeas, qui infinities pluris est omnibus quæ sunt, & in infinitis mundis esse possunt. Tertius actus est, quo desideras illum amare summo affectu, ob ejus perfectiones, quæ singulæ & infinitæ sunt, & dignæ amore infinito, & optas omnium creaturarum affectus, quos in Deum effundere toto corde possis, eumque totis viribus amare. Quartus, quo gaudes de omnibus quæ Deus fecit, & facit, eo maxime nomine, quod ab illius manu & operâ illius procedant, qui potentissimus, sapientissimus & optimus est. Quintus, gaudere de honore

*Secundus
per negationes.*

*Voluntatis
partes sunt
principales.*

*Voluntatis
actus varij.*

nore & gloriâ, quâ eû afficiunt Angeli in cælo, & optare ut homines & creaturæ eum laudent & honorent. Sextus, desiderate Deo uniri per cognitionem, & amorem, & frui, & conuiescere in illâ unione, quâ est creaturæ omni conjunctus, per essentiam, præsentiam & potentiam.

Materia contemplationis varia.

Verùm perfectiones diuinæ non sunt solâ contemplationis materiâ, sed etiam beneficia Dei, vitæ Christi mysteria, & verba illius in quibus verè spiritus & vita est, æternitatis consideratio & cælestis patriæ, magnus hic mundus visibilis, nos ipsi, qui parvus mundus appellamur; denique omnis materia meditationis, esse potest contemplationis, si ad amorem Dei referatur, ejusque præsentis visionem; qui est primus contemplationis actus.

De ascensu à creatis ad Creatorem.

DESIDERIVS. Scire velim, quomodo à creaturis ad Creatorem ascendere oporteat.

Modus ut Deus in omnibus videatur.

ASCETA. Considera eas ut Dei opera, & illius imprimis præsentiam, potentiam, sapientiam, bonitatem in iis elucentem, cæteraque illius perfectiones, idque vel per affirmationes vel negationes, ut supra dictum: omnia enim quæ in iis bona, à Deo sunt ei que tribuenda. applicari etiam pleraque possunt Verbo incarnato, Christo Domino, quia bonis plerisque carere dignatus est propter nos, & malis affligi. Potes etiam cælesti patriæ; ubi mala quæ hîc sunt, non erunt, & bona erunt in immensum majora. Potes etiam ex omnibus gratitudinis arripere occasionem. nam si bona vides tibi data vel aliis, beneficia sunt tibi collata, si ex charitate de bonis proximi, ut tuis gaudeas; si mala conspicias, & iis cares, magnum est etiam beneficium; si affligaris, remedium. In his autem actus fidei, spei, charitatis maximè, facillè exerceri possunt; quia quæ data sunt bona, certò credere debemus, quia à Deo ultrò data sunt, & sperare debemus à tantâ benignitate majora. Tertio, cum ex solo amore ea largiatur, non possumus amantem non redâ-

redamare. Intentionem puram, & perfectam resignationem in omnibus ac zelum exercere, ad contemplationem medium est utilissimum. Vnde videmus zelatores animarum etiam per obedientiam à quiete impeditos, nihilominus maximos in contemplatione fuisse. Postremò aspirationibus ad Deum accedere efficax est modus ad perfectionem amoris & contemplationis. Vide D. Bonavent. in Itinerario mentis in Deum.

*Media ad
contempla-
tionem.*

*Aspirationes
utiles.*

DESIDERIVS. Finiam si de his verbo vno aliquas suggereris ad contemplationem industrias, si quidem molestum non est.

ASCETA. Prima, est in exercitiis constantia; Secunda, corporis quies; unde dicitur Maria sedisse; Tertia solitudo juxta statum vitæ cujusque: nam quæ vocacionis suæ sunt, negligere maximum est impedimentum. Sedebit (ait Propheta) solitarius, & tacebit, & levabit se; Quarto, cura ut omnia decenter & secundum ordinem fiant, sive in interioribus, sive in exterioribus, sive in necessariis corporis; Quinta, defectuum, maxime superbiæ, mortificatio; Sexta, instituti vigilans observatio; Septima est, libenter aliquid pati. Afflixit, ait Moyses, te penuria, & dedit tibi cibum manna. Jacob, cum eum persequeretur Esau, vidit Deum, Joannes in exilio, Stephanus in lapidatione. Octava, gratiarum actio: sacrificium laudis honorificabit me; illic iter, quod ostendam tibi salutare Dei. Nona, præsentia omnia, ac si quis mortem ab oculis haberet, despiciere, quod est quasi cum Abrahamo in ostio tabernaculi sedere, cum visione Angelorum à Domino honoratus est. Decima, instantia petitionis, & imploratio auxilii à Sanctis atque imprimis à Virgine matre; Undecima, zelus animarum; Duodecima, puritas intentionis; Decimatertia, frequens meditatio & oratio; Decimaquarta, præsentia Dei assidua exercitatio; Decimaquinta, zelus & charitas erga proximum.

*Industria
15. pro con-
templatione.*

Thren. 3.

Deuter. 3.

DESIDERIVS. Ne quid in hoc genere præmittatur,

Ppp 3

tur,

tur, quod ad contemplationem pertinet: rogo, ut aliquid de affectiva oratione exponas, quid illa, & quomodo instituenda.

Quid sit affectiva oratio.

ASCETA. Oratio affectiva, vocatur ab affectu, qui hic magis exercetur, est enim, ut P. Paz ait, conversatio, & cum Deo communicatio, quâ anima reiectis disensibus intellectus, & multò magis avocatis sensibus ab externis rebus, & imaginatione à corporeis figuris distrahentibus; statuit se in Dei præsentia, & recordatione ejus contenta, in affectus, maximè amoris, incumbit non tamen eos tantùm, sed fidei, spei, charitatis, gratiarum actionis, laudis, resignationis; & modò pro se, modò pro alijs postulat. Sed quid? Ad hanc si vocet

Tract. 3. c. 5. §. 2.

Deus, unctione suâ præveniet, & erudiet. P. de Puent tamen suadet, ut se in præsentia Dei colligat anima, & intueatur Deum, ut erat antè mundi creationem, omnia replens, & in se solus sibi sufficiens, & se quasi solam cum eo, & in eo, uti punctum, qui solus omnia est, & solus sufficit; & totum in eum suum transfundat amorem. Vel etiam, inquit, attendat, ut Deus seipsum diligat, & comprehendat, & de perfectionibus suis gaudeat; & in abyssò sapientiæ, bonitatisque posita velut guttula in eum, toto affectu, convertatur. Tertio, contemplari potest, quomodo Deus Pater seipsum cognoscens; Filium generet; & uterque sese amantes, producant Spiritum sanctum: item considerare Patris ac Filij & Spiritus sancti proprietates ut eas infinità perfectione in se divinæ personæ habeant; & amoris affectus exercere erga tres personas, ut unum sit anima cum illis. quandoquidem, ô infinita benignitas! id sanctissima Trinitas non dedignatur.

Contemplatio utilior meditatione Bonavent.

Hoc exercitium utilius est, ait P. Paz, si nimirum ad hoc vocetur anima meditatione: quia amor à terrenis fortius animum attrahit, virtutes inferit; meliusque purgatur, ut D. Bonavent igne amoris, quàm aqua lacrymarum, & facilius. Est enim meditatio, studiola mentis

investigatio, quâ aliquid occultum evolvimus, ut affectum excitemus, & ad aliquod bonum sectandum, vel malû vitandum provocemur: investigatio autem laborem habet. Verumtamen iste modus præsupponit ferè *Præsupponit meditationem.* exercitationem meditationis, insignem mortificationem, puritatem cordis, fugam minimorum peccatorû, & virtutis usum; quò etiam dirigi debet, non ad consolationem, gulam & vanitatem. Secundò, requirit, ut de contemplatione dictum, naturam quietam ac tranquillam, & Dei vocationem; de qua Magister spiritus judicare potest, & quivis videre, quos impulsus ad hunc modum orandi sentiat, & ex directoris arbitrio eos sequi. *Vocatio ad eam requiritur.*

Neq; solùm requirit meditationis usum, sed ferè cû ea jungitur, & uti Propheta ad psaltem prophetabat, *4. Reg. 3.* ita meditatio præmittitur, aut vitæ, aut mortis Christi, aut perfectionum divinarum: & sic anima sublevatur ad affectivam orationem: & initio quidem variis affectibus insistit; postea, uni soli Deo, & eo diutiùs, quo provectior est Illusio, ut in omni oratione, cavenda est. *Meditatio jungitur contemplationi.* Si quis enim se gulâ spirituali trahi, efferti superbiâ, aliosque se despiciere sentit; aut avocari à zelo, obedientia, resignatione, mortificatione assidua, ac denique ab *Illusio cavenda.* iis quæ instituti sui sunt, manifestè illuditur à dæmonio meridiano.

DESIDERIVS. Velim, exemplo me doceas.

ASCETA. Pluribus P. Paz hæc tractantem consule; intereà hæc accipe velut paradigma.

Exercitium Fidei.

Aspice Dominum præsentem, ut primum ens, & causam omnium, & primam veritatem: & crede his, quæ de se, de Filio, &c. revelavit; ac mentalibus verbis coram curia ejus confitere; pete, ut tecum sit Christus; & opta, ut omnes eum cognoscant & ament.

Exercitium Spei.

Aspice Deum præsentem, ut remuneratorem optimum,

mum, & auxiliatorem, & fontem omnis boni; & spera
in eo ob merita Filii, te obtenturum gratiã necessariam
& media ad vitam æternam; eaque pete fiducialiter.

Exercitium Amoris.

Aspice Deum præsentem, ut abyssum bonorum om-
nium, ex quo omnia; & adora eum, qui à te amari de-
siderat: & pete charitatem latissimam, ut omnia præ-
cepta impleas, ut omnes eum ament; longissimam,
optando æternùm eum amare; altissimam, quã omnia
terrena despicias; profundissimam, quã te infra omnia
statuas. illi gratulare, & gaude de ejus bono; & plenè
resigna voluntatem tuam, ut in omnibus illius sanctis-
simæ voluntati conformis sit: unias omnes potentias
tuas illi, ut eum unum cogites & ames.

DESIDERIVS. Quæ mihi explicuisti, vix video alle-
qui posse, quia imaginatio in varia distracta quietem
diuturnam non patitur.

Job. 38.

*Qualis unio
Deo gratis-
sima.*

Cap. 3.

*Obedientia
via ad per-
fectionem.*

ASCETA. Non idèò tamen te affligas: variæ ad per-
fectionem viæ sunt. Quis scit enim, ait Job, per quam
viam spargitur lux? Hocque certò tibi persuade: opti-
mum genus unionis esse, quam spectat contemplatio,
suam voluntatem in omnibus divinæ conformare, ze-
lo sincero animarum ardere, communicationem cum
Deo habere perpetuã: nulla ferè hîc illusio, nulla propè
fallacia. & sæpè longè acceptior Deo hujusmodi ani-
ma, quàm quæ contemplationi dedita, in obedientia
tarda, in mortificatione segnis, in zelo remissa. Hanc
unionem præ omnibus, & suprâ omnes, S. Teresa com-
mendabat; & illusionem, ut in quiete & contem-
platione frequentem, caverent, monebat suas; quã aliqui
in zelo & obedientiã deficiunt, ut se in quiete oratio-
nis, ex amore sui, & non Dei deliciis spiritualibus ob-
lectent. Neque enim Deus propter se laborantes de-
fraudat demenso; neque etiam eos, qui quietem vo-
lunt, cùm ab eo ad labores mittuntur, visitare dedi-
gnatur.

gnatur. Quod experiētiā se comperisse S. Teresa te- *Lib. de furi-*
 statur: & putare se, tot obedientiā idcō à dæmone strui *datione c. 5.*
 insidias, quōd illa una sit ad perfectionem, ac plenam
 unionem voluntatis nostræ cum divinā compendium.

Oratio complectens omnes amoris affectus.

Domine Dominus noster, quā admirabile est nomen tuum *Psal. 2.*
 in universā terrā! Quis sicut Dominus Deus noster? non est *Psal. 112.*
 similis tui in fortibus, Domine, non est secundum opera tua. Ma- *Psal. 85.*
 gnus es, Domine, & magnitudinis tua non est finis. Potens es, & *Psal. 144.*
 non est qui resistere possit voluntati tue. Bonus es, & misericordia
 tua non est numerus. Tu Solus Dominus: tu solus bonus & opti-
 mus: tu solus Altissimus. Gaudeo de omnibus bonis tuis, & gau-
 dium meum, & fons omnium bonorum. Magnificate Dominum *Psal. 33.*
 omnes mecum, omnes pusilli & magni, & exaltemus nomen ejus
 in idipsum. Quid est verò magnificare te, Domine, Deus meus,
 te cuius magnitudinis accedere nulla potest quantitas? etenim
 calum & terram implet: cuius pulcritudini, nulla venustas; bo-
 nitati, nulla pietas; potentia, nulla facultas? & si esset ulla, & in
 mea manu toto corde, totā animā & viribus meis amantissime
 in te transfunderem; quidquid esset; etiamsi creatura singula cœ-
 lū essent purissimis plenum spiritibus; etiamsi omnes arena mundi
 pulcerrimi, darem eos tibi, quia dignus es, quia amor meus es, &
 verò quid sunt hæc, nihil antè te. Si haberem omnium mortu-
 alium, & Angelorum, & Sanctorum affectum, te eo complecterer,
 in te viverem, moverer & essem. Utinam omnes miserorum pœ-
 nas gratiā tuā ferre possem, ut exaltaretur nomen tuum, ut
 te omnes cognoscerent & amarent; fortis enim ut mors dilectio, &
 brevis dolor, & levis illi, quem tuus, & IESV, amor inebriat, &
 in te transformat. O vita mea, & suavitas summa, & omne bo-
 num, quā coarctor donec perficias desiderium, quo desidero ve-
 hementer diligere te ex toto corde, & amplecti ex totā animā, ex
 totā mente meā, ex totis viribus meis! utinam unus essem tecum,
 & tu mecum, idem pro omni velle meum & tuum! Ecce, Do-
 mine, tu qui scrutaris corda & renes, tu, spero, nosti, quia verò
 diligo te, & nihil volo extra te: & si iam omnia voluntati atque

electioni mea tribueres, redderem tibi, quam tibi millies confecto voluntatem meam; tu enim Dominus benignissimus, & ego feruus: tu sapientia es, & ego infantia: tu bonitas infinita, & ego malitia: tu abyssus bonorum, & ego malorum & miseriarum. Tu es Deus cordis mei, dulcedo mea, fortitudo mea, timor & amor meus. Ah, utinam nihil nossem præter te, nihil cogitarem, nihil amarem præter te unquam, ô Oceane omnium bonorum! nullis me rei fames aut sitis tenuisset, præterquam corporis & sanguinis tui: fuisset, quasi non essem de utero iranslatus ad tumulum mortuus essem, & vita mea abscondita cum Christo in te Deo meo.

Coloss. 3.^m

Exercitium aspirationum decurrendo per creatura secundum tres vias.

Vsus aspirationum.

Modus novus meditando.

IN via purgativa dolor, pudor, & timor de peccatis petitur, & excitatur per aspirationes ex varijs considerationibus. Hoc verò sic uti poteris. Considera quâ in virtute te exercere velis, quem defectum detestari & corrigere, id quæ sive in meditatione ad hoc movearis; sive ex instituto id facere velis. Scaturit coram Deo, & gratiam postula, ut virtutem talem N. acquiras, vel tale peccatum vitas, vel defectum præter legem Dei vel institutum tuum. & deinde sicuti tres pueri in camino omnes creaturas invitarunt ad laudem Dei, sic tu ex ijs discas & remove ad repurgandum cor tuum, & ornandam animam tuam ad honorem Domini nostri, imò nota exercitium bonum & modum meditationem instituendi decurrere v.g. Hymnum tertium puerorum, vel Laudate Dominum de cælis; per tres vias proponendo sibi aliquod peccatum N. vel aliquem defectum animæ suæ sive carentiam virtutis N. & primò petere, ut omnes creaturæ laudent Dominum pro te, quia eum sic illo defectu N. inhonorasti. Secundò, per illuminativam invitando eas ad laudem tecum ut suppleant desideria virtutis, quæ jam concepisti. Tertio, per unitivam, ut suppleant tepiditatem tuam in amore, optando creatura converti in ardentissimos Cherubinos, & cælestium spirituum choros.

VIA PURGATIVA.

ASPIRATIONES EX

Nisi quia Dominus adjuvit me, paulò minus in inferno habitasset anima mea, Vtinam nunquam te sic N. offendissem, Deus meus!

Grado

Credo Domine, & in te spero. & toto corde te diligo. Ex te enim & in te & pro te sunt omnia. Sic omnibus aliis adjice.

Ecce Dominus dedit benignitatem, & terra ista dedit fructum suum, ego autem sicut terra deserta, in via, & in aquosa, proiuli, spiritus N quibus te eheu! te, amantissime IESU, coronavi, Utinam, &c.

Bestia & universa pecora, serpentes & volucres pennata: & omnia reptilia terra, serviunt tibi; & ego in eo maxime N, sicut equus & mulus vixi, quibus non est intellectus, Domine Deus meus. Utinam, &c.

Quanto prudentiores sunt filij saculi, filijs lucis! quid non adinventit eorum industria, ut falso beati sint? & ego adveni plurima, ut infelix & tibi ingratus esse possem.

Preciosa fuisti in conspectu Dei mei, quia redempta es sanguine filij eius, & ego te venandi gratis. Heu mihi, quia multum incola facta es anima mea!

Elevaverunt flumina vocem suam, elevaverunt flumina fluctus suos, sed aqua multa non poterunt extinguere charitatem tuam, o IESU, quem, eheu! ego ingratus sic N deserui, & in me extinxi.

Spiritus ubi vult, spirat; adspira, Domine, ut respirem in magnis miserationibus tuis: & miserere mei, secundum multitudinem miserationum tuarum.

Tu, Deus meus, ignis consumens es: & quomodo ego liquecere non potui, heu! Deus meus? sed in medio jaculorum ignitorum, id est, benefecorum tuorum, frigere?

O magna domus Dei, quam vilis mihi fuisti! quam caro stetit Domino meo, ut ego te, secum fruerer! & eheu! sic contempsi.

Gaudium sit vobis, o beati spiritus super me peccatore poenitentiam agente, & suspirante ad Dominum Deum nostrum.

ILLUMINATIVA.

Proficientium Aspiraciones serviunt adeptioni virtutum & vitiorum extirpationi; quod assidue fieri expedit ut pateritorum peccatorum vanas imagines, iis cogitationibus extinguamus.

Salvastis me ex ore leonis, & a cornibus unicornium humilitatem meam, a rugientibus preparatis ad escam: de manu canis unicum meam, & cui serviam, nisi tibi? Utinam te nunquam sic N. offendissem, Deus meus. Credo Domine & in te spero, & toto corde te diligo.

Terra super se venientem bibens imbrem, & non referens fructum, maledicto proxima est; sed tu benedictionem dabis legislator, & sic N. ibo de virtute in virtutem. Ut videam te Deum Deorum in Sion. Utinam, &c.

Cogno-

CONSIDERATIONE
INFERNI.
TERRA.BESTIARVM
Psalm. 148.HOMINVM.
Luc. 16.ANIME.
Pl. 119.AQVA.
Pl. 92.

Cant. 3.

AERIS.
Ioan. 3.

IGNIS.

CALI.

ANGELO-
RVM.ASPIRA-
TIONES EX
CONSIDERATIONE
INFERNI.
Psalm. 22.
Eccli. 51.
TERRA.

- BESTIARVM** Cognouit bos possessorem suum, & asinus praesepe Domini sui, & ego te in eo N. non cognoscam, & nudum nudus sequar?
- Isaia 1.**
- HOMINVM.** Non fecisti, Domine, taliter omni nationi, ut mihi & iudicia tua non manifestasti eis. Idcirco iuravi, & statui custodire sic N. iudicia iustitia tua.
- Pf. 147.**
- Pf. 118.**
- ANIMÆ.** Benedic anima mea Domino, & omnia qua intra me sunt, nomini sancto eius: ut omnes dicant videntes me talem N. Ecce semen, cui benedixit Dominus.
- Pf. 102.**
- AQVÆ.** Benedicite aqua qua super calos sunt Domino: & utinam augent vos lacryma mea, ut possim super nivem dealbari!
- Daniel. 3.**
- AERIS.** Os meum aperui, & attraxi spiritum; quia iam sic N. cum sancto proposito in misericordia tua speravi.
- Pf. 118.**
- IGNIS.** Suades mihi Domine IESV, ut emam à te aurum ignitum: accende me Deus meus: & qui facis Angelos tuos spiritus: fac me in hoc N. ministrum tuum ignem urentem.
- Pf. 103.**
- CAELI.** Opera manuum tuarum sunt cali: ipsi peribunt, tu autem permanes: da mihi, Domine Iesu, constantiam, ut iam hac N. vitia mea, sicut vestimentum veterascant.
- Pf. 101.**
- ANGELO-
RVM.** Angelis tuis, o Iesu, mandasti de me, ut custodiant me in omnibus viis meis: fac, quaeso, ut in manibus portent me, ne rursus offendam ad lapides offensionis pedem meum.
- Pf. 90.**

VNITIVA.

Perfecti, aspirationibus ferè iis utuntur, quibus anima accenditur, & Deo unitur amore.

- ASPIRA-
TIONES EX
CONSIDERATIONE
INFERNI
TERRÆ.
HOMINVM.** Ardent hinc inimici tui, & ardebunt, usque ad inferni nevissima, et ex nunc sic N. utinam te sic N. nunquam offendissim Deus meus. Crede Domine, & in te spero, & toto corde te diligo: fortis erit ut more dilectio mea, & dura sicut infernus emulatio mea.
- Pf. 65.**
- BESTIARVM** Volatilia cali non serunt, neque nent; sed tu, Pater celestis, pascis illa: ita, spero, pasces me, & sic enutries me, o unica fiducia mea.
- Matth. 6**
- ANIMÆ.** Anima mea templum tuum est. Veni, Domine, & mansionem apud me fac. Tu mane in me, & ego in te, ut unus tecum sim, o quando id erit & ardentissime te diligam!
- AQVÆ.** Anima mea sicut terra sine aqua tibi. Sicut illa ad te Deum fontem vivum quando ventura, & apparebo ante faciem tuam; quando inebriabis me amore tuo?
- Pf. 142.**
- Pf. 41.**
- AERIS.** O aeterna veritas & vera charitas, & cara aeternitas! tu es Deus meus,

meus, tibi suspiro die ac nocte, inspira mihi spiraculum vite: tu enim
vita mea.

Ignem venisti mittere in terram, & nihil vis, nisi ut accendatur: IGNIS.
LUC. 12.
me me igne illo, ut liquefam amore tuo.

Cali, enarrate gloriam Dei, cali calorum laudate Deum. O quando CAELI.
aperimini mihi, & inveniam eum, quem diligit anima mea: quando
tuum diligam ex toto corde meo?

O Angeli, qui semper videtis faciem Patris mei, quando veniam, ANGELO-
& satabor, cum apparuerit gloria ejus: attollite portas, principes ve- RVM.
stras, & elevamini porta aeternales, ut gustem, & videam quam sua- PL. 136.
vis sit Dominus.

Aspirationes ex Ludovico Blosio pro ardenti a- more excitando.

O Dulcissime, secretissime, & presentissime sanctorum animarum
sponse, IESU, accende, quaso, cor meum vehementer in amorem
tui, ut diligam te ex penitissimis medullis anima mea, visita me mise-
ricorditer, & mentem meam reple gratia tua, quia te fontem suavi-
tatis valde expetunt intima mea.

O Domine, mi IESU, o ignis qui dulciter ardes, & secretae lucas, sua-
viterque odoras, occupa totam regionem mentis mee, o Rex regum, Rex
aeterna gloria, ut te solum esuriam & sitiam, ad te suspirem, tuamque
mellis suam faciem videre astuenter concupiscam,

Transige, amabilis IESU, medullas anima mee suavissimo dile-
ctionis tulo, perfode cor meum ignea charitate, ut prorsus langueat a-
nima mea tui desiderio & amore, tota amore resolvatur, tota lique-
fat, tota in te transeat.

Separa, Domine, mentem meam ab omnibus, qua sub caelo sunt, ut
ipsa tibi soli libere intendat, tu solus illam, ut proprius possessor, inha-
bitas. Descendat in me suavissimus odor tuus, veniat mihi divina
charitatis tua inenarrabilis fragrantia, qua puras & sempiternas in
me suscitet concupiscentias.

Da, Domine mi, ut ego totus dulcedine amoris tui plenus, totus
flammae charitatis succensus, diligam te ex toto corde meo, & ex inti-
mi medullis precordiorum meorum: diligam te, o sua vis amator, di-
ligam te, o unica salus anima mea, diligam te quia prior dilexisti
me.

Praesta, o pulcerrime & deliciosissime sponse, IESU, ut magis ma-
gisque te amem, & valida vis amoris tui funditus a me excutiat pon-
dus omnium terrenorum desideriorum, & indefinenter currere me Cant. 1.
faciat in odorem unguentorum tuorum.

Scribe, dilectissime mi, in tabula cordis mei dulcem memoriam tui,
nulla

nullam unquam memoriâ delendam, ut tui desiderio semper affluam,
igne amoris tui totus ardeam, & diluuiò charitatis tua penitus ab-
sorbear.

O pelagus sanctæ dilectionis atque dulcedinis, Deus meus, veni &
tribue te anima mea. Da ut integro corde, pleno desiderio flamma-
tiq; affectu iugiter aspirem ad te; & suavissimè respirem in te, totam
creatura præferam; propter te omni transitoria delectationi renan-
ciam, ô vera & summa exultatio mea.

Pasce me, Domine, esurientem mendicium tuum iugi influxu divi-
nitatis tua, hoc peto, hoc desidero, ut vehemens amor me totum pæ-
ret, repleat, atque in se transmutet.

Da, benignissime Redemptor, ut dilectione tui totus ignoscâ; totum
à me ipso deficiam, in te solo delecter, te solum sciam & sentiam. O
superfluens abyssus divinitatis, trabe & immerge me in te, totam
affectionem cordis mei ita abrape, & tibi applica, ut ipsa ad carum
omnia sit prorsus exanimis.

Te invoco in animam meam, dulcis Deus, te inclamo, te grandi
affectu requiro, suavis amœnitas intimorum amplexuum. Veni
dilecte mi, veni mihi exoptate, ut te intus possideam, & animam
meam castissimè complectar.

O lux, quæ semper lucet & nunquam offuscari illuminata me; &
ignis, qui semper ardet, & nunquam extinguitur, accende me; ô amor,
qui semper fervet, & nunquam tepescit, absorbe me, & transmuta me
in te.

O charum lumen oculorum meorum, IESU, expelle tenebras omnes
à domicilio mentis meæ, meq; totum illustra splendore gratiæ tuæ. In-
tra in animam meam, o dulcedo summa, ut dulcia sapias, & in il-
lo solo gaudeat atque quiescat.

O dilecte mi, dilecte votorum meorum, concede, ut te inveniam,
inventumq; teneam, & brachijs spiritualibus artissimè conprensam.
Te desidero & ad te anhelo, o beatitudo æterna, utinam te
mihi dones, & me tibi intimè unias, atque meo divina charitate
totum inebries!

Saucia, Domine, interioris hominis arcana jaculo tui amoris,
& in medullas frigida torpentisq; anima flammam salutari-
rem immitte, ut ego inextinguibilis charitatis ardore succendam,
indicibilisq; suavitate spiritus tui penetratus prorsus à me transierit
in te.

Recipe me, ô floride sponse, IESU, inter amoris tui suavissimos am-
plexus, quibus costrictus spiritus meus gelidus, totus incalescat. Aperi,
Domine, aperi pulsanti, & orphanam animam in dilectionis tuæ
conclave admitte, tibiq; misericorditer eam copula.

Hauriam ex te aquam vitam, ô fons mellitissime, quæ gustata à
nihil

nihil iam præter te sciam. descendat in me caelestis ros suavissima charitatis tua quo intus imbutus, purus à terrenis cupiditatibus & adultorinis amoribus conserver.

O charorum omnium charissime, præsta, ut ego totus tuus sim, & tu meus in æternum permaneam. Sic me tibi conjunge, sic tibi agglutina, ut nunquam à te separari possim; sic te mihi præbe, sic communica, ut pacis tua dulcedine repletus jugiter in te castè delictier.

O tranquilla & serena lux, Deus meus, animam meam tuis illustrationibus irradiat. Iunge me tibi vicinior, ó sol rutilantissime, ut ad calorem virtutis tue flores & fructus sanctæ dilectionis progerminet terra cordis mei.

Eia, honor meus, gaudium meum, & sincera voluptas mea. Iesu, tantam, quæso, amoris tui flammam in penetralibus cordis mei excita, ut deinceps nihil sub sole eligam, nihil concupiscam præter te.

O Domine mi. calum, terra, & omnia quæ his continentur. sine te sint mihi, velut hibernum gelicidium. Tu solus me afficias, solus latifices, tui solius amor in intimis vivat & ardeat, ac vivus atque ardens permaneat.

Illucesce mihi, ó lux fulgida & gratiosa, ut in meridiem clarissimè vertantur tenebrae cecitatis meæ. Exorna, ó bone IESU, animam meam illo charitatis decore, quem diligis; impingua eam illo amoris adipe, quo delectaris: aufer ab ea quidquid oculis tuis minus placet, & eam redde tibi per omnia placentem.

O ardor suavissime, vora, & feliciter consume pulvisculum substantiæ meæ. Transfer me in te, ut ego indissolubili amoris glutino tibi adharens, vivam ex te, & tamquam lilium effloream coram te.

O venustissime atque vernantissime flos IESU, ó vita perennis, vita per quam vivo, sine qua morior; vita, per quam gaudeo, sine qua mæreo, vita dulcis & amabilis, concede ut tibi jungar, te amplectar, & suavi charitate, soporatus in te, qui es pax gratissima, sanctè obdormiam.

Da Domine mi, ut anima mea virtute ardentis amoris conflata, & dulcedine penetrantis charitatis liquefacta, tota effluat in te. Posside eam, ó summum atque incommutabile bonum, posside eam, ut ipsa possideat te.

Confige, dilecte mi, & transverbera cor meum acutissimo dilectionis telo, ut ego amore tui salubriter langueam, omnia transitoria mihi vilescant, tu solus placeas, solus incomparabili pulcritudine tuâ me latifices.

Dirue, dulcis IESU, odiosam materiam tepida conversationis meæ,
& præsta

& presta, ut paratus ac liber inextinguibili fervore sequar te. Proinde astrum ardentissima dilectionis, quod me tam valido impetu impulit in te, ut spiritum non habeam extra te.

O unice cordis mei consolator IESV, demitte, quaeso, in me iugiter gratiarum tuarum stillicidia. Attrahe me potenti virtute amoru tui, mihiq; tuae propitiationis osculum imprime; quo consignatus mihi posthac diligam prater te, quia tu es tota possessio, totaq; beatitudo anima mea.

CAPVT XVII.

Meditatio de pace animi, & conformitate voluntatis nostrae cum divina.

NOTA, quod ad hanc pacem omnis spiritualis exercitatio dirigatur, & ea caelestis vitae dulcedo delibetur. Continet puncta 38 quorum singula meditationis materiam dare convenit Dei gratia.

PRÆLVDIVM I. Erit statuere se magna quiete corporis atque animi, quantum fieri potest in conspectu Dei.

PRÆLVDIVM II. Erit, petere à Domino hunc preciosum animæ thesaurum, & veram in hac vita beatitudinem pro majori Domini gloria.

*Quid sit amare Deū.
Coloss 3.
1. Reg. 13.*

Psal. 75.

Methodus ad perfectionem.

Blos. in app. c. 5. l. 10.

Dial. 6. 6.

I. Considera perfectionem consistere in amore, ut sæpè jam dictum: hic verò quid est? idem cum Deo velle ac nolle, & quisquis hoc consecutus est, uti David vir secundum cor Dei: quid eo felicius & beatius, dic obsecro, etiam in hac vita? siquidem talis habet passionnes mortificatas, & in altissima pace conquiescit; factus est in pace locus ejus, & habitatio ejus in Sion.

Hæcine vera, ut sup. p. 7.

Adverte deinde, quòd conformitas ista voluntatis cum voluntate Dei nostri simul optima sit methodus & compendium ad perfectionem, id est beatitudinem etiam in hac vita, qua se ad illam pertigisse Thaulerius instructor respondit. Cæsarius verò narrat de quodam miraculis claro, qui nulla alia exercitatione quam ista pete-